اگر از نعمت ها و پاداشی که نزد الله متعال دارید آگاه بودید، دوست داشتید که فقر و تنگ دستیِ شما بیشتر شود.

از فضاله بن عُبَید رضی الله عنه روایت است که وقتی رسول الله صلی الله علیه وسلم نماز جماعت را آغاز می کرد، برخی از نمازگزاران از شدت ضعف و گرسنگی به زمین می افتادند و آنان، اصحاب صفه بودند؛ تا جایی که صحرانشینان می گفتند: اینها دچار جنون شده اند. وقتی رسول الله صلی الله علیه وسلم نماز را تمام می کرد رو به ایشان - اصحاب صفه - کرده و می فرمود: «لَوْ تَعْلَمُونَ ما لَكُمْ عِنْدَ اللَّه تعالی، لأَحْبَبْتُمْ أَنْ تَزْدادُوا فَاقَةً وَحَاجَةً»: «اگر از نعمت ها و پاداشی که نزد الله متعال دارید آگاه بودید، دوست داشتید که فقر و تنگ دستیِ شما بیشتر شود».

[صحیح است] [به روایت ترمذی]

در این حدیث آمده که مردانی در صف نماز و درحال قیام بودند که از شدت ضعف و گرسنگی به زمین افتادند؛ آنان اهل صفه بودند؛ افراد زاهد و پارسایی از صحابه که فقیر و غریب بودند و تعدادشان به هفتاد نفر می رسید و گاهی کم و گاهی زیاد می شدند و در سابیان مسجد نبوی ساکن بودند و خانه و مال و فرزندی نداشتند؛ صحرانشینانی که آنها را در این وضعیت می دیدند، گمان می کردند مجنون بوده و دچار جنون می شوند که چنین به زمین می افتند؛ اما رسول الله صلی الله علیه وسلم به اهل صفه فرمود: «اگر چیزی از خیر و خوبی می دانستید که نزد الله متعال در انتظار شماست، دوست داشتید به فقر و نیازمندی شما افزوده شود».

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/5825